

blive tjenstdygtig igen. Han har to Gange faaet Udsættelse med et Aar ad Gangen og staar udenfor Nummer uden at faa nogen som helst Løn, og saa vidt jeg ved, er den Udsættelse, han har faaet den 24. Marts, den sidste. Man kan forstaa, at saadan en Mand i økonomisk Henseende bliver aldeles ødelagt og er meget uheldigt stillet, naar han ikke kan vide, om han kommer i Tjeneste igen. Da han sidste Gang søgte et Aars Udsættelse, blev det meddelt ham, at det rigtige vilde være, at han søgte sin Afsked. Men naar en rask og rørig Mand gaar ind i en Tjeneste, regner han jo ikke paa, at den kun skal vare faa Aar, han regner paa, at den skal vare hans Livstid, og at han en Gang skal opnaa Pension, naar Alderen bliver tryk-kende, og han ikke mere egnor sig til at udføre Arbejdet. Man kan forstaa, at Forholdene for denne Mand ikke er gunstige, han har maattet gøre adskillige Laan, der trykker ham haardt. Han har været hos adskillige Læger; og i en af de Lægeattester, jeg har set, siges der, at han med Tiden kunde helbredes, saa at han kunde udføre et lettere Arbejde. Jeg mener, at der bør gøres noget for denne Mand. Kan han, som det viser sig, ikke faa nogen Pension, vil det være rigtigt, at han faar en aarlig Understøttelse, en Pengehjælp, eller et lettere Arbejde, hvorved han kunde komme til at ernære sig paa en ordentlig Maade. Det synes mig at være en Fejl og en Uretfærdighed ved Posttjenestemændenes Pensionslov, at der ikke er sikret dem en aarlig Understøttelse, naar saadanne Tilfælde indtræffer, hvorved de kommer til Skade. Denne Mands Tjeneste svarer til Tjenesten ved Postvognene i Jærnbaneetaten. Han har været ved det bevægelige Postkontor, og naar der der sker et eller andet Ulykkestilfælde under Kørselen, hvorved Personalet kommer til Skade med paafølgende Invaliditet, hjemler Loven vedkommende Ret til Pension, og det vilde derfor være rigtigt, om dette kunde ske i Postetaten i samme Udstrækning, som det foregaar med Hensyn til Jærnbanernes Tjenestemænd. Nu kan det nok siges, at Jærnbantjenestemændene er udsatte for større Fare end Posttjenestemændene, men der er adskillige Tilfælde, hvorved Posttjenestemænd er kommet til Skade paa Jærnbanestationerne, og Ulykkestilfælde kan ogsaa ske for enhver Postmand ved Ombæring af Breve eller lignende, inden vedkommende har været 10 Aar i Tjenesten. Følgen er, at han bliver sat ud af Tjenesten og ikke

har noget at ernære sig ved i Fremtiden, han er udelukket fra at faa Hjælp, naar han ikke vil ty til det offentlige.

Jeg skal fremdrage et Ulykkestilfælde, der er sket i Viborg for ikke længe siden med et lignende eller rettere sagt værre Udfald end det, som overgik Pedersen i Langaa. Et Postbud, Byriel Lauridsen, blev en Morgen paa Viborg Banestation paa-kørt af et Eksprestog og kvæstet saa haardt, at han kort efter afgik ved Døden. Det menes, at Lauridsen i sin Tjeneste har — saaledes som jeg tidligere har omtalt, at det kan ske — tabt en Pakke ved at gaa over Skinnerne, og da han bukkede sig ned efter denne Pakke, kom Eksprestoget og overkørte ham. Denne Lauridsen var kun 28 Aar gammel og havde været ansat i Tjenesten i et halvt Aar. Han har Hustru og tre Børn i Alderen 4 til 6 Aar, og denne Mand, der tidligere har været Landpostbud og Bypostbud, var i Henhold til Loven ikke pensionsberettiget. Enhver maa indrømme, at dette er trist. Enken med sine tre Børn er noget svagelig, og nu, da hun ikke kan ernære dem, vil hun blive nødt til at søge Hjælp hos det offentlige. Det forekommer mig, at det ser ikke godt ud, at en saadan Familie, fordi man i tidligere Tid ikke har udformet Postvæsenets Pensionslov i Lighed med Pensionslove for andre Tjenestemænd, skal søge Kommunens Hjælp, i Stedet for at Staten burde have Pligt til at hjælpe.

Dette Ulykkestilfælde blev i en Del jyske Blade stærkt debatteret, særlig dvælede man ved Postvæsenets Pensionsforhold ved Tilskadekomst eller Død efter Ulykkestilfælde i Tjenesten. Blade som „Viborg Stiftstidende“, „Holstebro Dagblad“, „Herning Dagblad“, „Struer Dagblad“, „Holstebro Socialdemokrat“, „Struer Socialdemokrat“, „Holstebro Avis“, „Struer Avis“, „Ringkøbing Avis“, „Lemvig Avis“, foruden flere andre har omtalt disse to Ulykkestilfælde, som jeg her har nævnt. Disse Blade har i deres Artikler nævnt, at Tjenestemændene ved Postvæsenet ved Uheld i Tjenesten var stillede overfor saadanne Forhold, at det var nødvendigt for Staten at gøre noget for deres Pensionsforholds Omordning, saa at disse Tjenestemænd bliver sikret fra den Dag, de gaa ind i Tjenesten. Det er blevet nævnt, at der af Jærnbantjenestemændenes Lønninger fradrages 5 pCt. til en Pensionskasse, hvoraf de saa er berettigede til at faa Pension, og det maa dog siges, at Forholdene ved Postvæsenet ligner dem ved Jærnbanevæsenet. Da Pedersen, som jeg først omtalte, søgte om Tilladelse til at